

Sygn. akt VW 208/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Przemysław Dominik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach : 11.06, 19.08, 15.10.2015 roku sprawy, przeciwko O. A. s. U. i B. ur. (...) w K., Kazachstan

obwinionego o to że:

1. W dniu 21 października 2014r. około godz. 15.20 w W. w Alejach (...) / przed skrzyżowaniem z ul. (...) / naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 P. w ten sposób, że kierując autobusem marki S. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującej samochodem marki S. o nr rej. (...) jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego zmusił ją do gwałtownego hamowania i zmiany kierunku jazdy na skutek którego zderzyła się z n/n samochodem osobowym uszkodzając pojazd marki S., czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 KW w związku z art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r Prawo o ruchu drogowym. (Dz .U. z 2012r. poz. 1137 z późn. zmianami).

2. W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 44 ust. 1, pkt. 4 P. w ten sposób, że kierując autobusem marki S. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddalił się z miejsca zdarzenia.

tj. za wykroczenie z art. 97 KW w zw. z art. 44 ust. 1, pkt. 4 Ustawy z dn.20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zmianami).

orzeka

I. Obwinionego O. A. niewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów.

II. Koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 208/15

UZASADNIENIE

O. A. został obwiniony o to, że:

1) W dniu 21 października 2014r. około godz. 15.20 w W. w Alejach (...) / przed skrzyżowaniem z ul. (...) / naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 P. w ten sposób, że kierując autobusem marki S. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującej samochodem marki S. o nr rej. (...) jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego zmusił ją do gwałtownego hamowania i zmiany kierunku jazdy na skutek którego zderzyła się z n/n samochodem osobowym uszkodzając pojazd marki S.,

czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 KW w związku z art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r Prawo o ruchu drogowym. (Dz .U. z 2012r. poz. 1137 z późn. zmianami).

2) W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 44 ust. 1, pkt. 4 P. w ten sposób, że kierując autobusem marki S. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddalił się z miejsca zdarzenia, tj. za wykroczenie z art. 97 KW w zw. z art. 44 ust. 1, pkt. 4 Ustawy z dn.20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zmianami).

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2014 r. około godz. 15.20 w W. O. A. kierował autobusem marki S. o nr rej. (...) i poruszał się ul. (...) z kierunku od ulicy (...) w kierunku skrzyżowania z ulicą (...). W miejscu tym ul. (...) (...) posiada dwie jezdnie oddzielone od siebie torowiskiem tramwajowym i na jezdni, po której poruszał się autobus kierowany przez O. A. są wyznaczone trzy pasy ruchu, przy czym pas skrajny prawy jest pasem typu „bus pas” i po tym pasie ruchu poruszał się autobus kierowany przez O. A.. W tym samym czasie po pasie środkowym w tym samym kierunku poruszała się kierująca samochodem marki S. o nr rej. (...) I. B. wraz z córką M. B., która siedziała na fotelu pasażera. Natomiast po pasie skrajnym lewym poruszał się samochód marki V.. Występowało wówczas duże natężenie ruchu kołowego. Przed skrzyżowaniem z ul. (...) kierująca samochodem marki S. o nr rej. (...) I. B. zmieniła kierunek jazdy skręcając kierowanym samochodem w lewo będąc przeświadczona, iż wykonuje działania obronne spowodowane zachowaniem na drodze kierującego autobusem. Nie ustalono czy autobus kierowany przez O. A. zmienił kierunek jazdy wjeżdżając częściowo na środkowy pas ruchu. Nie ustalono również czy samochód marki S. wjechał na pas skrajny lewy. W wyniku zmiany kierunku jazdy przez I. B. kierowany przez nią samochód uderzył w pojazd marki V., którym kierowała kobieta (w toku postępowania nie ustalono numeru rejestracyjnego tego pojazdu oraz osoby kierującej w/w pojazdem). Po wystąpieniu kolizji kierująca samochodem marki V. zatrzymała kierowany pojazd, natomiast kierująca samochodem marki S. o nr rej. (...) I. B. pojechała w kierunku ul. (...). Kierujący autobusem O. A. również nie zatrzymał kierowanego autobusu i odjechał w kierunku ul. (...). Nie doszło do fizycznego kontaktu między samochodem S. i poruszającym się po pasie prawym autobusem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego O. A. /k. 22v/, zeznań oskarżycielki posiłkowej I. B. /k. 3v-4, e-protokół rozprawy z dnia 19 sierpnia 2015 r. od godz. 00:08:56 do godz. 00:16:01/, zeznań świadka M. B. /k. 9v, e-protokół rozprawy z dnia 19 sierpnia 2015 r. od godz. 00:03:05 do godz. 00:08:36/, opinii pisemnej oraz ustnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego J. K. /k. 80-87, e-protokół rozprawy z dnia 15 października 2015 r. od godz. 00:01:18 do godz. 00:13:40/, a także protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 1/, szkicu /k. 2/, wydruku z bazy (...) /k. 5-7/, notatek urzędowych /k. 8, 13/, protokołu oględzin /k. 11/, oświadczenia /k. 12/, informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego /k. 25/.

Obwiniony O. A. składając wyjaśnienia w postępowaniu wyjaśniającym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Skorzystał on jednocześnie z uprawnienia do odmowy składania wyjaśnień w sprawie i udzielania odpowiedzi na zadawane pytania. /k. 22v wyjaśnienia obwinionego O. A./

Obwiniony O. A. nie stawił się na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2015 r. i w dniu 15 października 2015 r. pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie usprawiedliwił on również swojej nieobecności. Sąd uznając, iż osobisty udział obwinionego nie jest niezbędny, przeprowadził wobec O. A. rozprawę zaocznie i wydał wobec niego wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego – na podstawie opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego J. K., zeznań świadków M. B. i I. B. oraz dowodach z dokumentów, Sąd ocenił, że nie ma podstaw do przyjęcia, że we wskazanym miejscu i czasie obwiniony wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona czynu

stypizowanego przez ustawodawcę w art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Jednocześnie Sąd ocenił, że nie ma podstaw do przyjęcia, że we wskazanym miejscu i czasie obwiniony wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 44 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego – są określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, które znajdują także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób niebudzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi, te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego (obwinionego) jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. akt II Akc 120/95).

Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu (obwinionemu) musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu) zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12).

Sąd obdarzył wiarą zeznania oskarżycielki posiłkowej I. B. /k. 3v-4, e-protokół rozprawy z dnia 19 sierpnia 2015 r. od godz. 00:08:56 do godz. 00:16:01/, kierującej samochodem marki S. o nr rej. (...) uznając je za szczere i prawdziwe. Oceniając przedstawioną przez oskarżycielkę posiłkową I. B. relację z przedmiotowego zdarzenia, wskazać należy, iż mogła ona niewłaściwie rozpoznać wystąpienie stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu i następnie wykonać czynności na drodze, które w jej przekonaniu były działaniami obronnymi i które w efekcie przyczyniły się do wystąpienia kolizji z samochodem marki V.. Jednocześnie wystąpienie kolizji z samochodem marki V. może świadczyć o tym, że wjechała ona na lewy pas ruchu nie upewniając się o możliwości wykonania przedmiotowego manewru. Wymienione okoliczności mogą wskazywać na niedoświadczenie pokrzywdzonej jako kierowcy samochodu poruszającej się w ruchu wielkomięskim.

Jednocześnie w ocenie Sądu zeznania oskarżycielki posiłkowej I. B. są częściowo nieprecyzyjne i nieściśle. Z zeznań oskarżycielki posiłkowej nie wynika jednoznacznie czy kierujący autobusem obwiniony faktycznie przekroczył kierowanym autobusem linię oddzielającą pasy. W złożonych w postępowaniu wyjaśniającym zeznaniach I. B. wskazała, że „Gdy byłam około 150-200 m od ul. (...) nagle prawym pasem ruchu zaczął mnie wyprzedzać autobus marki nn. (...), który odbił w lewo. Nie wiem czy ten autobus przekroczy linię dzielącą prawy i drugi od prawej pas ruchu. Ja odniosłam wrażenie, że ww. autobus będzie zmieniał pas ruchu, odbiłam w lewo wjeżdżając lewym bokiem kierowanego przeze mnie pojazdu na lewy pas ruchu.” Natomiast przed Sądem zeznała „Jechałyśmy z dziećmi do domu i ten autobus jakby chciał na mnie najechać”. Z zeznań I. B. nie wynika również czy po rozpoznaniu stanu zagrożenia podjęła ona inne działania obronne.

Oceniając powyższe nieściśłości w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej trzeba jednak mieć na uwadze, że wskazane nieściśłości i niepamięć świadka wynikać mogą z faktu, iż samo krytyczne zdarzenie było krótkie i dynamiczne, zatem całkowicie naturalna jest niepamięć świadka w tym zakresie.

Sąd jednakowo ocenił zeznania córki I. B. – świadka M. B. /k. 9v, e-protokół rozprawy z dnia 19 sierpnia 2015 r. od godz. 00:03:05 do godz. 00:08:36/. W zeznaniach świadka znalazły się również nieściśłości związane z przebiegiem zdarzenia. Przed Sądem zeznała ona, że spisała numer rejestracyjny autobusu i samochodu, natomiast w postępowaniu wyjaśniającym oświadczyła ona, że nie zna numeru rejestracyjnego samochodu marki V.. M. B. w

postępowaniu wyjaśniającym zeznała, że kierująca samochodem S. odbiła w lewo wjeżdżając lewym bokiem na lewy pas i zderzyła się z samochodem marki V., natomiast w postępowaniu sądowym świadek zeznała, że I. B. odbiła lekko w lewo i nie przekroczyła pasa. Zważyć należy także, że według świadka M. B. w zdarzeniu uczestniczył autobus przegubowy, gdy w rzeczywistości był to pojazd jednoczłonowy o długości 15 m.

Oceniając powyższe nieścisłości, podobnie jak w przypadku oskarżycielki posiłkowej I. B. należy stwierdzić, że wskazane nieścisłości i niepamięć świadka wynikać mogą z faktu, iż samo krytyczne zdarzenie było krótkie i dynamiczne, zatem całkowicie naturalna jest niepamięć świadka w tym zakresie.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego J. K., który dokonał analizy przebiegu zdarzenia.

W ocenie Sądu opinie biegłego były jasne, spójne i nie zawierały sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrywał się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinie biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

Z opinii biegłego wynika, iż występujące w sprawie dowody materialne nie pozwalają stwierdzić, by zdarzenie drogowe wystąpiło na skutek nieprawidłowego działania obwinionego. Biegły ocenił nadto, iż nie można kategorycznie wykluczyć jednocześnie, że działania obwinionego były sprzeczne z zasadą unikania działań, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa ruchu – o której mówi art. 3 ust.1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym. Biegły podniósł także, że żaden ze świadków nie stwierdził jednoznacznie, że autobus wjechał na pas środkowy. W związku z tym zdaniem biegłego nie można wykluczyć, że pokrzywdzona błędnie rozpoznała wystąpienie stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, a następnie wykonała manewry obronne skutkujące kontaktem z samochodem V.. Biegły podniósł przy tym, że po rozpoznaniu stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kierująca samochodem S. nie użyła sygnału dźwiękowego oraz w złożonych zeznaniach nie informowała ona także o podjęciu hamowania. Równocześnie zdaniem biegłego wystąpienie kolizji raczej świadczy o tym, że kierująca samochodem S. wjechała częściowo na skrajny lewy pas ruchu, bez upewnienia się o możliwości wykonania zamierzonego manewru. Jednocześnie zdaniem biegłego nie jest spornym, że działania kierującej samochodem S. po wystąpieniu kolizji były nieprawidłowe, gdyż zdecydowała się ona podjąć pościg za autobusem bez wypełnienia ciążących na niej obowiązków sformułowanych w art. 44 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym. Zdaniem biegłego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na kategoryczną ocenę działań uczestników przedmiotowego zdarzenia drogowego. W ocenie biegłego nie można wykluczyć, że zdarzenie wystąpiło na skutek braku doświadczenia kierującej samochodem S. w prowadzeniu samochodu w wielkomiejskim ruchu ulicznym. Biegły ocenił, że w takim przypadku kolizja między pojazdami byłaby kwalifikowana jako efekt błędu techniki jazdy pokrzywdzonej. Jednocześnie w ocenie biegłego jest równie prawdopodobne, że działanie obwinionego na skutek braku sygnalizowania zamiarów zmiany kierunku ruchu i nagłości wykonywania niezrozumiałego dla innych uczestników ruchu, manewru uzasadniały podjęcie działań obronnych przez pokrzywdzoną. Biegły ocenił, że wykonywanie przez obwinionego działań o podanych wyżej cechach stanowiłoby błąd taktyki jazdy. /k. 80-87, e-protokół rozprawy z dnia 15 października 2015 r. od godz. 00:01:18 do godz. 00:13:40 opinia pisemna oraz ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. K./

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych, które zostały uznane za ujawnione na rozprawie. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Obwinionemu O. A. w pkt 1 wniosku o ukaranie zarzucono popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany

przepis art. 86 § 1 kw polega na niezachowaniu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga –

szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

Przepisy dotyczące manewru zmiany pasa ruchu zostały uregulowane w art. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym. W ust. 1 cyt. przepisu wskazane zostało, iż kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Ustęp 4 cyt. artykułu określa zaś, iż kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony.

W świetle powyższych rozważań, Sąd stwierdził, że brak jest podstaw, aby uznać że w krytycznym czasie O. A. w W. w Alejach (...) przed skrzyżowaniem z ul. (...) kierując autobusem marki S. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującej samochodem marki S. o nr rej. (...) jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego zmusił ją do gwałtownego hamowania i zmiany kierunku jazdy na skutek którego zderzyła się z n/n samochodem osobowym uszkadzając pojazd marki S., czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Z uwagi na występujące w zeznaniach naocznych świadków zdarzenia M. B. i I. B. nieścisłości oraz ich niepamięć co do istotnych szczegółów zdarzenia, nie można ustalić czy obwiniony kierowanym autobusem zmienił zajmowany pas ruchu, wjeżdżając częściowo na pas ruchu zajmowany przez pojazd kierowany przez I. B.. Nie sposób tym samym wykluczyć, iż zdarzenie wystąpiło na skutek braku doświadczenia kierującej samochodem marki S. w prowadzeniu samochodu w wielkomiastowym ruchu ulicznym i zbyt pochopnemu podjęciu przez nią działań, które w jej przekonaniu były działaniami obronnymi.

Mając na uwadze powołane powyżej okoliczności, Sąd uniewinnił O. A. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

O. A. stanął także pod zarzutem tego, że w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 44 ust. 1, pkt. 4 P. w ten sposób, że kierując autobusem marki S. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddalił się z miejsca zdarzenia, tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1, pkt. 4 Ustawy z dn.20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zmianami).

Zgodnie z treścią art. 97 kw karze grzywny do 3.000 złotych albo karze nagany podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Ta ogólnie sformułowana norma prawna wymaga dopełnienia przez wskazanie konkretnego naruszenia przepisów określających porządek i bezpieczeństwo na drogach. W przypadku zarzutu postawionego obwinionemu dopełnieniem tym jest art. 44 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, wedle brzmienia, którego kierujący pojazdem w razie uczestniczenia w wypadku drogowym jest obowiązany:

- 1) zatrzymać pojazd, nie powodując przy tym zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego;
- 2) przedsięwziąć odpowiednie środki w celu zapewnienia bezpieczeństwa ruchu w miejscu wypadku;

3) niezwłocznie usunąć pojazd z miejsca wypadku, aby nie powodował zagrożenia lub tamowania ruchu, jeżeli nie ma zabitego lub rannego;

4) podać swoje dane personalne, dane personalne właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dane dotyczące zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa.

W ocenie Sądu mając na uwadze fakt, iż w czasie zdarzenia nie doszło do fizycznego kontaktu między samochodem S. i poruszającym się po pasie prawym autobusem kierowanym przez obwinionego, nie sposób przypisać obwinionemu świadomego niezastosowania się do obowiązków wynikających z art. 44 ustawy Prawo o ruchu drogowym ciążyących na kierującym pojazdem, który uczestniczy w wypadku drogowym, tym bardziej, że jak zeznały wspólnie świadkowie M. B. i I. B., iż nie dawały one żadnych znaków obwinionemu, aby się zatrzymał.

Mając na uwadze powołane powyżej okoliczności, Sąd uniewinnił O. A. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 kw.

Z uwagi na uniewinnienie obwinionego w sprawie z oskarżenia publicznego Sąd obligowany był na podstawie art. 118 § 2 kpow obciążyć kosztami procesu Skarb Państwa (orzeczenie w punkcie II wyroku).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.